

[Glensgård]

havde det ved afstemningen om momsens? Er det sådan, at der er indgået en politisk aftale i kristeligt folkeparti om, at der altså skal være to, som tager det ene standpunkt, og tre, der tager det andet? Er det en politisk handel, der er indgået i kristeligt folkeparti?

Det er jo ikke første gang, at kristeligt folkeparti indtager en mærkværdig holdning. Vi havde momssituationen. Nogle husker måske også hr. Arne Bjerregaards flagtale. Nogle husker måske også fru Rita Ahm i forbindelse med jordbeskatningen. Jeg vil godt spørge hr. Chr. Christensen som gruppeformand: finder han det rimeligt at arbejde på den måde, og finder han den betegnelse rimelig, som hr. Arne Bjerregaard påhæftede os andre, indbefattet hr. Chr. Christensen? Det, der var tale om, var, at hvis vi ikke fulgte hr. Arne Bjerregaard, var vi umenneskelige. Jeg vil godt spørge hr. Chr. Christensen, hvad han agter at gøre i den anledning. Det er mærkværdigt for os andre at se, at kristeligt folkeparti, som rundt omkring i forsamlingshuse ne ved de møder, som afholdes i kristeligt folkeparti, fortæller, at det er et liberalt parti, som ikke ønsker at socialisere samfundet, når vi så ser, hver eneste gang der er en mulighed for at sætte en stopper op for socialdemokratiet, er der i hvert tilfælde visse medlemmer i kristeligt folkeparti, som støtter regeringen. Jeg skal da ærligt indrømme, at det normalt i denne sammenhæng er hr. Arne Bjerregaard og ikke hr. Chr. Christensen. Men føler hr. Chr. Christensen, at vi andre kan blive ved med at acceptere kristeligt folkeparti som et liberalt parti? Jeg synes, det er en mærkværdig handlemåde, men den er ikke usædvanlig for hr. Arne Bjerregaard.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må bare sige til hr. Glensgård, at jeg tror ikke, at jeg nogen sinde i nogen forsamlingshuse eller andre steder har udtalt, at kristeligt folkeparti alene er et liberalt parti. Jeg har altid sagt og vil altid gå ud og sige, at kristeligt folkeparti vil arbejde for mennesker. Uanset hvad man kalder det, liberalisme, socialisme eller – det, jeg håber – noget helt tredje, er for mig ganske ligeegyldigt, bare mennesket er i fokus.

Chr. Christensen (KrF):

Da kristeligt folkepartis folketingsgruppe er delt i dette spørgsmål, er det naturligt, at jeg giver en redegørelse for mindretallets holdning til ændringsforslaget og til lovforslaget som helhed.

Vi har i kristeligt folkepartis folketingsgruppe som helhed drøftet og overvejet, om huslejestoplovens ophævelse ville føre til, at nogle lejere kom ud for helt ublu huslejstigninger, som det er hævdet i dagspressen. Jeg vil gerne på givne foranledning sige, at også inden for mindretallet ønsker vi at tage såvel menneskelige som sociale hensyn. Vores holdning er resultatet af en afvejning af forholdene, og vi vil ikke afvise, at der kan finde huslejstigninger sted, men på den anden side finder vi det ikke godtgjort, at de store, ublu stigninger, der har været talt om, vil komme, slet ikke i det omfang, det har været påstået.

Hr. Kalnæs fra SF havde jo heller ikke evne til at dokumentere, at disse stigninger ville komme. Hr. Kalnæs sagde, at det er sandsynliggjort og næsten bevist, at stigningerne vil komme, men altså ikke noget klart bevis. Jeg vil gerne fremhæve nogle forhold, der har været afgørende for os i vores stillingtagen. For det første: hvis vores boligmarked gør det påkrævet, kan en kommune indføre huslejeregulering med omkostningsbestemt husleje og huslejenævn. For det andet mener vi ikke, at lejerne er retsløse. Lejen kan ikke fastsættes sådan, at den overstiger det lejedes værdi. Desuden er det udlejerens, der skal anlægge sag ved boligretten, hvis lejeren ikke accepterer huslejeforhøjelsen. Der ligger uden tvivl rimelige forbedringer bag en stor del af de varslede stigninger, og jeg ved vel, hvad der har kunnet indregnes i den periode, loven har kunnet virke nu.

Så vil jeg gerne sige, at alle vidste jo, at huslejestoploven ville udløbe den 1. marts 1981. Ingen af forligspartierne, heller ikke regeringspartiet, har i rimelig tid gjort gældende, at stoploven burde forlænges. Boligområdets parter har derfor med god ret kunnet disponere efter, at stoppet var ophævet med udgangen af februar. Hvis der havde været et akut behov for en forlængelse, havde regeringen og socialdemokratiet nok selv taget initiativ dertil og ikke overladt dette til SF. Derfor må jeg opfatte regeringens og socialdemokratiets tilslutning til ændringsforslaget og selve lovforslaget som en principiel